

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ.

(Ναπολεόντειος ὁδὴ.)

“Ei fū. Siccome immobile.”

Ἐπῆρξεν. Ὡς ἀκίνητον,
Στενάξας τελευταῖον,
Ἄπνουν τὸ σῶμ' ἀμνημονεῖ
Τί πνεῦμα κολοσαῖον
Ἐνέκλειε, τὴν εἶδησιν
Οὔτε τρομάζ' ἢ γῆς.

Καὶ ἄφωνος τὰ ἔσχατα
Σκέπτεται τοῦ μοιραίου,
Καὶ τὴν φρικτὴν τὴν κόνιν του
Τίνος ἀνδρὸς γενναίου
Ποῦς δ' ἀπατήσῃ ἄπορον
Ἀντάξιός αὐτῆς.

Τὸν ἴδες φαντασία μου
Σιγῶσα ἐπὶ θρόνου
Ἀκτίνας ἐκτοξεύοντα
Ὅπότεν μετ' ἀπόνου
Ἔργου ἀφοῦ ἐξέκλινεν
Ἐρῶσθ' ἄλλοτε πάλιν στάς.

Ἐγγὴ ἐπαίνου δουλικοῦ
Ἀνάνδρου ἀδικίας,
Συγκινηθεῖς ἐγείρεσαι
Ὡς ἐκ τῆς αἰφνιδίας
Τόσου φωτὸς ἐκλείψεως
Εἰς Σρήνον ἀρχινᾶς.

Πυραμίδων καὶ Ἄλπειων
Καὶ Μανζανάρ καὶ Ῥήνου·
Ὡς σκότος τὰ διέσχίζεν
Ἡ ἀστραπὴ ἐκείνου,
Τὴν Σκύλλαν καὶ τὸν Τάναϊν
Ἄκρα τῶν θαλασσῶν.

Ἄληθῆς δόξα; Εἶπετε
Οἱ μετὰ ταῦτα. Ἦδη
Προσπίπτωμεν ἀπέναντι
Τοῦ πλάσαντος ἐν εἴδει
Τοῦ δημιουργοῦ τοῦ πνεύματος
Ἐκείνον τὸν Σνητόν.

Τὴν Σουελλώδη καὶ Σερμήν
Χαρὰν λαμπροῦ σχεδίου,
Πόσον ψυχῆς ἀβάστακτον
Περὶ τοῦ βασιλείου
Ὁ κτᾶται καὶ βραβεῖον του
Λαμβάν' οἷον οὐδεὶς.

Πᾶν ἤγγισε· τὸ ἄωτον
Τῆς δόξης, τοὺς κινδύνους,

Νίκην καὶ ὑποχώρησιν,
Τὸν Δρόνον, τὰς ὀδύνας
Τῆς ἐξορίας, δὶς ἔπεσε
Χαμαὶ κ' ὑψώθη δὶς.

Ἐκλήθη δὲ ἀντίπαλοι
Αἰῶνες δύο στραμμένοι
Ἐποταχθέντες πρὸς αὐτὸν
Αὐτῶν ὡς εἰμαρμένη·
Καὶ σιωπῶν ἐκάθησε
Διαλυτῆς των μεταξὺ.

Κ' ἐκάθη. Εἰς ἐλάχιστον
Ἄκτῆν τὰς ὥρας κλείων
Ἐν τῇ ὀκνηρίᾳ ἄπειρον
Φθόνου κ' οἴκτου σημεῖον,
Μίσους ἀσβέστου κ' ἔρωτος
Ἀχαλινώτου. Ὡσεὶ

Κῦμα περὶ τὴν κορυφὴν
Ὅταν ναυαγοῦ βαρύνῃ
Μὲ τεταμένα ὄμματα
Πρωτοῦ νὰ ἐμβαδύνη
Μάτην ὁ τάλας ἔπασχεν
Εἰς ἀπωτάτην γῆν.

Οὔτε τῶν ἀναμνήσεων
Πληθὺς τὸν περιστέφει,
Ἐκ τῆς χειρὸς ὁ κάλαμος
Ὡ ποσάκις τῷ ἐξέφυ-

Γεν ὅταν τὴν διήγησιν
Νὰ γράψ' εἶχε βαλῶν!

Ποσάκις ὅταν κλίνωσιν
Αἱ ἀκτῖνες ἐν τῇ λήξει
Ἡμέρας ἀργοῦ, τὰ στέρνα του
Φεῦ εἶχε περιπτύξει
Ἡ χεὶρ καὶ τὸν κατέβαλε
Τὸ μέγα παρελθόν.

Ἄνελογίστῃ τὰ λαμπρὰ
Στρατόπεδα τὸ κῦμα,
Τῶν ἵππων, καὶ τὴν κίνησιν
Σκηνῶν ἀνά πᾶν βῆμα,
Τὸ κινήτὸν βασιλείον,
Ταχὺν ὑποταγμὸν.

Καὶ πνευστιὸν τὸ πνεῦμά του
Οἴμοι δ' ἀπελπίστῃ
Εἰς τόσῃν καταφρόνησιν,
Πλήν χεὶρ τῷ ἐχαρίστῃ
Ἄνωσεν καὶ τὸν ἔφερσεν
Εἰς σφαιρας πλέον τερπνάς.

Τὸν ἤγαγε δι' ἀνδρῶν
Διόδων τῆς ἐλπίδος
Νὰ λάβῃ σ' τὰ Ἰλύσσια
Ὡς οὐδέν ἄλλου εἶδος
Βραβεῖον ἐπισκιάζον
Τοῦ κόσμου τὰς τιμάς.

Οἱ Ψάμμοι συνήθεις σου
Ὡ πίστις αἰωνία,
Πλὴν πλέον ὑπερήφανος
Κορφή ποτε καμμία
Ὅπως αὐτή, δέν ἔκλινεν
Σ' τ' ἄχθος τοῦ Γολγοθά.

Σὺ μύθον κακοῦ δίωξον
Ἐκ τῶν κεκμηκότα
Ὅστα του. Ὁ χεῖρ' ἀρρώγων
Θεὸς σ' τὸν πεπτωκότα
Ἐκτείνων, μ' αὐτὸν ἔδρευσε
Σ' τὸ ἄπειρον σιμά.

Γ. Τ. Β.
